

sin Undergang imøde. Saadan synes ogsaa ethvert gammelt Land, naar man læser dets Historie, at have sin varslende Skygge. Jeg tilstaar, jeg har aldrig betragtet det som nogen Tilfældighed, at der stod en bispeklædt Mand ved Statens Ror i Ulykkesaaret 1864. Er det i hvert Fald ikke et Symbol? Og bør det ikke tjene os til Advarsel?"

Der havde under hele Slutningen af hans Tale lydt stærke Protester rundt om fra Salen. Da han gik ned, blev der Tavshed, og man saae, at han var bleg.

Lærer Tanning hældede sig atter over mod Jørgen Højbo og sagde:

„Det Snigløb havde han ikke Held med.“

„Nej, det var mat!“ svarede den gamle Bonde og udtalte hermed omtrent, hvad der var den almindelige Mening ikke alene i Salen men ogsaa paa Tilhørerpladserne. Enslev havde for første Gang skuffet sit københavnske Publikum.

Idet han vendte tilbage til sin Plads, kom han til at snuble over en Fold i Gulvtæppet; men da en Stenograf, som netop var traadt tilside for at lade ham passere, ærbødigt greb ham om Armen, sendte han ham et rasende Blik i Stedet for at takke. Ingen vidste bedre end han selv, at han havde været uheldig med sin Tale. Under de forgæves Anstrengelser for at paavirke Salens fjendtlige Holdning havde han tabt Herredømmet over sine Tanker; og efterhaanden som han mærkede, at Inspirationen svigtede, var han bleven mere og mere nervøs.

Da han kom tilbage til sin Plads, flokkedes en halv Snes af hans Venner lidt forlegne omkring ham for at trykke hans Haand.

Imidlertid havde Formanden ringet og givet Konsejlspræsidenten Ordet.

Tyrstrup rejste sig fra Ministerbordet, og nu skete der noget uventet. I samme Øjeblik, han viste sig paa Talerstolen, stod Enslev op og forlod Salen. Der kunde ikke være nogen Tvivl om Hensigten. Det var en Demonstration, rettet mod den Mand, af hvem han ganske særlig følte sig forraadt.

Der blev stor Bevægelse, da det et Øjeblik efter forlød i Salen, at han var taget hjem, og Konsejlspræsidenten havde under